

ga ik schilderen, de bloemenmanden en Constance. Constance in 't bad, paarlmoer is zij, als 't plafond. Roomwit en toch vol kleuren. Haaaa! Hij schurkt zich, drukt de handen diep in de buikholte. Ik neem een groot wit huis, dat leven kan in de zon, vol kleuren. En een poedel met een rooden rok. Ik speel nooit weer viool. Misschien toch... 's avonds, maar alleen voor mij en voor den hond. Ik leer hem buigen, ik leer hem dansen.

De zoele warmte is nu weg, er kruipt kilte tusschen de dekens. Hij ligt op zijn rug en mompelt. Ergens waar het warm is, bij de muurbloemen in een warm hoekje tegen den muur, niemand kan bij mij komen, niemand zal mij op schoot tillen, o, en blijf van mijn hoofd af. De droom van de zoete muurbloemen in het warme, door de zon gekoesterde hoekje, verglijdt niet direct. Hij schuift het hoofd in den zonnekier, een lang, smal hoofd met losse, donkere lokken, die in dikke krullen willen vallen, maar er te kort voor zijn. Zware wimperranden aan zeer witte oogleden, teer over de welvende oogen. En een bleeken, smartelijken mond, een hoog wit voorhoofd, bij de slapen blauwe aders. En plotseling is de boezem er weer: een weelderige vrouw, die hem op schoot tilt, trillende hangwangen, waarover ontroeringstranen door witte stof glijden en er strepen in maken. Pijnlijk vonkt een hanger op de naakte borst met rose vetrollen. Een haarlok haakt aan een broche en geeft hem pijn, zijn hoofd wordt gesmoord in het weke vleesch, het meegeevende, zachte, kwalijk riekende vleesch. Een loodrechte rimpel op het hooge voorhoofd, een frons bij den neuswortel. O, nee, nee, zoo ruiken giftige bloemen, zoet, kweezoet en daarachter, daaronder een geur van bederf, scherp en woekerend en invretend. Laat me, laat me. Hij trilt, balt de kleine vuisten, is niet bij machte het kwellende beeld te bannen, de gedachtenwereld is sterker geworden dan de werkelijkheid. „Constance, Constance...”

Zij is er al, hurkt voor het bed, lange, soepele handen fladderen over zijn voorhoofd, langs zijn wangen, zijn verkrampte handen. Zij raken niet, zij streelen als vlinders. Zoo zijn Constance's kussen, als het knippen van een wimperrand over donzen huid, als het fibreeren van vlindervleugels op een bloemblad. Nu tasten fijn haar spitse vingers langs een arm, een kozend talmen, rekken, ontwikkelen van een gebaar. Een duiden, dat zelden een daad wordt.

Ja, ik droomde maar, ja, ik sliep goed, ja, graag chocola en beschuit. Jij moet me voeren, om de beurt een hap. O, Constance! Zij schuift de gordijnen terug, een kirrend geluid over de koperen roe, als van een vreemden vogel in een gouden land. Geel satijn is haar kleed, koel en glad over de koele, gladde bovenbeenen. Even warm en zacht en stevig onder streelende vingertoppen. Je bent lichter dan de zon, je bent een aangekleede Eva, je bent een warme bloem, die uit zichzelf licht geeft en de ziel van de zon in haar kleuren draagt...

Hij zwijgt en droomt. Maar bij het aankleeden komt de uitbarsting. Niet mijn haar, niet mijn haar... Blijf van mijn hoofd... Jongetje, Karel... Zijn